

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 351

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 13 mai 2014

SUMAR

	Pagina	Nr.		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
Decizia nr. 118 din 6 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru	2-4	199.	— Decizie privind numirea unor reprezentanți ai statului în Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate	14
Decizia nr. 119 din 6 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing	4-5	200.	— Decizie pentru eliberarea doamnei Georgeta Bratu din funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice	14
Decizia nr. 127 din 6 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108 ⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865	6-7	201.	— Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a funcției publice din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice de către domnul Cristian Robert Boldea.....	15
Decizia nr. 145 din 18 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ	8-9	202.	— Decizie pentru numirea domnului Mihai Gogancea-Vătășoiu în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală	15
★		203.	— Decizie privind prelungirea detașării, începând cu data de 1 iunie 2014, a doamnei Romfeld Mária Magdolna, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, în funcția publică vacantă de director general al Direcției generale administrație publică locală din cadrul aparatului propriu al Consiliului Județean Harghita....	16
Opinie separată	10-11			
Decizia nr. 176 din 26 martie 2014 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor	11-13			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 118**

din 6 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Genică Svet în Dosarul nr. 18.519/212/2013 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 804D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că instituirea taxelor de timbru ține de opțiunea legiuitorului și, totodată, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 septembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 18.519/212/2013, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Genică Svet într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru este neconstituțională, întrucât:

— nu îndeplinește exigențele impuse de prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție, din preambulul acesteia nerezultând care este situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată;

— încalcă dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3), deoarece cuantumul taxelor de timbru stabilite prin această ordonanță conduc la crearea unui serviciu prohibit pentru justițiabil, chiar și în condițiile existenței unor prevederi referitoare la scutiri și eșalonări ale acestor taxe de timbru;

— este contrară prevederilor art. 56 alin. (2) din Constituție, având în vedere că destinația sumelor provenite din taxa judiciară de timbru nu este în totalitate către sistemul judiciar,

iar cuantumul taxelor judiciare de timbru instituite prin ordonanța de urgență conduc la crearea unui serviciu prohibit justițiabilului.

De asemenea consideră că prin scutirea de taxa judiciară de timbru a acțiunilor și cererilor formulate de instituțiile publice se creează o discriminare între justițiabili și instituțiile statului, ceea ce contravine art. 16 din Constituție.

Judecătoria Constanța — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materia taxelor judiciare de timbru, precum și cea referitoare la delegarea legislativă și condițiile în care se emit ordonanțe de urgență. De asemenea, în ceea ce privește referirea la destinația sumelor provenite din taxele judiciare de timbru, apreciază că aceasta este injustă, dar, în acord cu Legea fundamentală și având în vedere jurisprudența instanței de contencios constituțional, arată că ține de opțiunea exclusivă a legiuitorului stabilirea surselor de finanțare ale fiecărei categorii de buget în parte. În fine, apreciază că nivelul taxelor de timbru stabilite prin ordonanța de urgență criticată răspunde, de asemenea, și imperativului ca acestea să descurajeze exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale și introducerea unor acțiuni care se dovedesc a fi vădit netemeinice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale, sens în care arată că prin reglementarea domeniului taxelor judiciare de timbru de către Guvern nu se aduce atingere normelor constituționale în materia adoptării ordonanțelor de urgență, adoptarea în regim de urgență a acesteia fiind justificată în preambulul acesteia. De asemenea, în ceea ce privește celelalte critici, arată că regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor, iar textul criticat se aplică tuturor persoanelor care se află în ipoteza normei criticate, fără discriminare, sens în care este și jurisprudența Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013.

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că actul normativ criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) care statuează că, „În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, ale art. 16 alin. (1) potrivit căruia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, ale art. 56 alin. (2) referitor la așezarea justă a sarcinilor fiscale și ale art. 115 alin. (4) referitor la posibilitatea Guvernului de a adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. În ceea ce privește critica autorului excepției de neconstituționalitate prin care se susține că din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 nu reiese care este situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, aceasta nu poate fi reținută.

Se observă, astfel cum reiese din expunerea de motive și din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013, că la emiterea acesteia s-a ținut cont de modificarea cadrului legal de desfășurare a procesului civil prin adoptarea Codului de procedură civilă, precum și punerea în aplicare a noilor instituții adoptate prin Codul civil, luându-se în considerare faptul că neadoptarea în regim de urgență ar fi condus la conservarea unui sistem de taxare neadecvat față de liniile trasate prin regândirea sistemului juridic românesc odată cu aplicarea noului Cod civil și a noului Cod de procedură civilă, cu consecințe negative pe planul situației justițiabililor și al nevoilor acute ale sistemului judiciar, dar și al transparenței și disciplinei financiare impuse de exercițiul colectării la buget a sumelor derivând din plata taxelor judiciare de timbru.

2. Referitor la celelalte critici formulate, în raport cu prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (2) și (3), art. 56 alin. (2), Curtea observă că Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, a fost abrogată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 29 iunie 2013, care a preluat, cu modificări și completări, cele statuate prin normele ce constituiau cadrul legal general în materia taxelor judiciare de timbru. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 reiterează cele stabilite prin normele anterioare, statuând că acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești sunt supuse taxelor judiciare de timbru, iar în cazurile anume prevăzute de lege, acțiunile și cererile introduse la instanțele judecătorești sunt scutite de la plata taxelor judiciare de timbru.

În prezenta cauză, critica autorului excepției de neconstituționalitate privește pretinsa discriminare prin prisma raportării prevederilor art. 10 alin. (2), care stabilesc modul de calcul al taxei în privința contestației la executarea silită, din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 la cele ale art. 30 alin. (1) din aceeași ordonanță de urgență, care prevăd că sunt scutite de taxă judiciară de timbru acțiunile și cererile formulate de instituțiile publice când au ca obiect venituri publice.

În acest context, în ceea ce privește pretinsa discriminare creată între justițiabili și instituțiile statului, Curtea a reținut că

asupra unor critici similare instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat, prilej cu care a constatat că sunt neîntemeiate. În acest sens a arătat că scutirea autorităților publice de la plata taxelor judiciare de timbru este justificată, în mod obiectiv și rațional, de faptul că autoritățile respective sunt finanțate de la bugetul de stat pentru a putea funcționa, iar taxele respective se fac venit tot la bugetul de stat, astfel că ar fi absurd ca autoritățile în cauză să fie obligate (formal) să plătească din buget o taxă care revine aceluiași buget (Decizia nr. 373 din 2 octombrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 13 noiembrie 2003).

1. Or, prevederile criticate se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei respective, iar încălcarea principiului egalității și nediscriminării poate exista numai atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă (Decizia nr. 197 din 6 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 23 mai 2012).

Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale privind accesul liber la justiție prin impunerea unor taxe judiciare de timbru, Curtea a arătat că, potrivit dispozițiilor constituționale, accesul liber la justiție nu echivalează cu gratuitatea serviciului prestat de instanțele judecătorești, legiuitorul având deplina legitimitate constituțională de a impune taxe judiciare de timbru (Decizia nr. 832 din 11 octombrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 824 din 7 decembrie 2012).

Curtea a reținut, de asemenea, că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții (Decizia nr. 45 din 24 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 141 din 2 martie 2012).

Ca atare, cele reținute în jurisprudența instanței de contencios constituțional referitoare la materia taxelor judiciare de timbru reglementată prin Legea nr. 146/1997 se aplică *mutatis mutandis* și în cauza de față.

3. Pe de altă parte, în anumite situații [art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013], persoanele fizice pot obține scutiri, reduceri, amânări sau eşalonări de la plata taxelor judiciare de timbru, în condițiile prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 327 din 25 aprilie 2008.

4. În ce privește nemulțumirea autorului prezentei excepții referitoare la destinația sumelor provenite din taxa judiciară de timbru, Curtea observă că, potrivit prevederilor constituționale, este dreptul exclusiv al legiuitorului să stabilească destinația impozitelor și taxelor, precum și a altor venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat, în condițiile legii.

5. Întrucât nu s-au constatat încălcări ale prevederilor constituționale și legale, critica referitoare la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție nu poate fi reținută.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Genică Svet în Dosarul nr. 18.519/212/2013 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Constanța — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 119

din 6 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, excepție ridicată de Ioan Daniel Cozâltea în Dosarul nr. 322/224/2013 al Judecătoriei Dragomirești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 825D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 322/224/2013, **Judecătoria Dragomirești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing,**

excepție ridicată de Ioan Daniel Cozâltea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, prin aceea că atribuie „putere de titlu executoriu unui contract de leasing”, executarea putând fi efectuată doar pe baza cererii formulate de societatea de leasing, care nu este ținută să facă dovada realității derulării contractului de leasing. De asemenea consideră că puterea de titlu executoriu atribuită unui contract de leasing trebuie limitată la restituirea bunului, obiect al contractului de leasing, și la obligațiile scadente până la momentul restituirii.

Judecătoria Dragomirești nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în materie, consideră că dispozițiile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 sunt constituționale. În acest sens arată că prevederile criticate au acordat, în mod general, calitatea de titluri executorii contractelor de leasing, precum și garanțiilor reale și personale constituite în scopul garantării obligațiilor asumate prin contractul de leasing, fără ca prin aceasta să se instituie discriminări. De altfel, se face aplicarea principiului consacrat prin Codul de procedură civilă, în sensul că executarea silită se poate face nu numai pe baza unei hotărâri judecătorești executorii sau a unei hotărâri definitive, ci și în virtutea unui titlu executoriu prevăzut de lege, urmărindu-se astfel, restrângerea posibilității de tergiversare a executării silită.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 9 din 12 ianuarie 2000, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Contractele de leasing, precum și garanțiile reale și personale, constituite în scopul garantării obligațiilor asumate prin contractul de leasing, constituie titluri executorii.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Autorul prezentei excepții de neconstituționalitate este nemulțumit, în principal, de faptul că, potrivit art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997, contractelor de leasing constituite în scopul garantării obligațiilor asumate prin acesta legiuitorul le-a atribuit calitatea de titluri executorii.

2. Din examinarea jurisprudenței instanței de contencios constituțional reiese că asupra prevederilor criticate Curtea s-a mai pronunțat în raport cu dispoziții constituționale și motivări similare. Astfel, cu referire la caracterul de titlu executoriu al contractului de credit, în general, și în mod special al contractului de leasing, Curtea a statuat că „dispoziția legală criticată face aplicarea principiului consacrat de art. 372 din Codul de procedură civilă, în sensul că executarea silită se poate face nu

numai pe baza unei hotărâri judecătorești investite cu formulă executorie, ci și în virtutea unui titlu executoriu prevăzut de lege” [art. 632 din noul Cod de procedură civilă].

De asemenea, Curtea a observat că prevederea legală criticată a acordat, în mod general, calitatea de titluri executorii contractelor de leasing, precum și garanțiilor reale și personale constituite în scopul garantării obligațiilor asumate prin contractul de leasing, fără ca prin aceasta să se instituie privilegii sau discriminări. De altfel, referitor la posibilitatea creditorului contractului de leasing de a se adresa direct executorului judecătorec în vederea executării silită, dispozițiile art. 399 alin. 3 din Codul de procedură civilă [art. 711 alin. (2) din noul Cod de procedură civilă] permit ca, atunci când executarea silită se face în temeiul unui titlu executoriu ce nu a fost emis de o instanță de judecată, să poată fi invocate pe calea contestației la executare și apărări de fond împotriva aceluia titlu. În sensul celor menționate anterior sunt Decizia nr. 1.181 din 30 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 23 noiembrie 2010, și Decizia nr. 1.182 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 12 decembrie 2008, care sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

3. Referitor la susținerea potrivit căreia caracterul executoriu al contractului de leasing trebuie limitat la restituirea bunului, obiect al contractului de leasing, și la obligațiile scadente până la momentul restituirii, din analiza prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 51/1997 reiese că, în cazul în care locatarul/utilizatorul nu execută obligația de plată integrală a ratei de leasing timp de două luni consecutive, calculate de la scadența prevăzută în contractul de leasing, locatarul/finanțatorul are dreptul de a rezilia contractul de leasing, iar locatarul/utilizatorul este **obligat să restituie bunul și să plătească toate sumele datorate, până la data restituirii în temeiul contractului de leasing, desigur, dacă în contract nu se prevede altfel** [art. 15]. Ca atare, aspectele rezultate din aceste prevederi țin de interpretarea și aplicarea în concret a legii, fiind atributul instanțelor de judecată.

4. Având în vedere cele prezentate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing apare ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii:

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ioan Daniel Cozîltea în Dosarul nr. 322/224/2013 al Judecătoriei Dragomirești și constată că dispozițiile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 51/1997 privind operațiunile de leasing și societățile de leasing sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Dragomirești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 127
din 6 martie 2014referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108⁵ alin. 3
din Codul de procedură civilă din 1865

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu-Daniel Arcer.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, excepție ridicată de Vasile Bucurică, prin mandatar Gheorghe Tănase, în Dosarul nr. 3.914/120/2012 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Vasile Bucurică a depus note scrise în sprijinul admiterii excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, menționând Decizia Curții Constituționale nr. 434 din 29 octombrie 2013.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 ianuarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 3.914/120/2012, **Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865.**

Excepția a fost invocată de Vasile Bucurică, prin mandatar Gheorghe Tănase, într-un dosar având ca obiect o cerere de reexaminare a unei încheieri prin care a fost aplicată o amendă judiciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale având în vedere că același complet care a aplicat amenda judiciară urmează să judece și cererea de reexaminare a acestei amenzi. Prin *complet* se înțelege nu numai judecătorii, ci și asistenții judiciari.

Se mai arată ca prin Legea nr. 134/2010 au fost îndeplinite obligațiile privind asigurarea imparțialității judecătorilor în acord cu prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nu există niciun impediment ca acestea să fie aplicate efectiv și în ceea ce privește procedura de soluționare a cererii de revizuire a amenzii judiciare, aceasta întrucât soluționarea cererilor de reexaminare de către un alt complet ar garanta în mod real respectarea principiului imparțialității prevăzut de Constituție care presupune lipsa oricărei prejudecăți sau interes din partea judecătorului.

Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă apreciază că prevederile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale.

Faptul că soluționarea cererii de reexaminare a amenzii judiciare se face de către judecătorul care a aplicat respectiva amendă nu trebuie să conducă la ideea unei atitudini subiective din partea acestuia, de natură a-i afecta imparțialitatea. Instanța nu soluționează fondul litigiului, iar cererea de reexaminare împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților, în temeiul art. 85 din Codul de procedură civilă, și se soluționează prin încheiere irevocabilă. În această situație, există doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acesteia, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare. Pe această cale nu se realizează un control judiciar propriu-zis, iar faptul că aceeași instanță care a pronunțat hotărârea judecă și cererea de reexaminare nu este de natură să influențeze aprecierea judecătorilor, întrucât aspectele analizate pe calea reexaminării sunt diferite de cele examinate în fond.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Faptul că împotriva încheierii de stabilire a amenzii sau despăgubirii se poate face numai cerere de reexaminare, aceasta soluționându-se de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea, nu poate constitui o încălcare a vreunei prevederi constituționale, întrucât instanța nu soluționează fondul litigiului. Există, în acest caz, doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii. Împrejurarea că soluționarea cererii de reexaminare este de competența instanței de judecată sau a președintelui instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea nu este de natură să aducă atingere prevederilor art. 21 din Constituție, reexaminarea fiind percepută ca o cale specifică de retractare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse de autorul excepției, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile dispozițiilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865, dispoziții ce au următoarea redactare: „3 Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

Se observă că la data de 15 februarie 2013 au intrat în vigoare majoritatea dispozițiilor din noul Cod de procedură civilă, dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 fiind în prezent abrogate. Având în vedere considerentele Deciziei nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, dar și dispozițiile art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate din Codul de procedură civilă din 1865.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 privind statul român, art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 15 privind universalitatea drepturilor, libertăților și obligațiilor, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 31 privind dreptul la informație, art. 51 privind dreptul de petiționare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 124 alin. (3) privind independența judecătorilor și art. 126 privind instanțele judecătorești, prevederilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 privind dreptul la un recurs efectiv, art. 14 privind interzicerea discriminării și art. 17 privind interzicerea abuzului de drept din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Protocolului nr. 12 la Convenție și prevederilor art. 1 privind egalitatea, art. 2 privind universalitatea drepturilor, art. 6 privind recunoașterea personalității juridice, art. 7 privind protecția egală în fața legii, art. 8 privind liberul acces la justiție, art. 10 privind dreptul la un proces echitabil, art. 11 privind prezumția de nevinovăție și principiul legalității incriminării delictelor, și art. 30 privind protecția drepturilor din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor legale criticate, prin raportare la critici similare, prin Decizia nr. 1.419 din 20 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 20 decembrie 2011, constatând constituționalitatea acestora.

Astfel, Curtea a statuat că prevederile legale criticate nu contravin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, or, așa cum s-a arătat mai sus, cererea de reexaminare nu presupune o judecare pe fond a litigiului. În acest sens, prin Decizia din 6 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Moura Carreira și Margarida Lourenco Carreira*

împotriva Portugaliei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că sfera de aplicare a art. 6 din Convenție vizează drepturile și obligațiile cu caracter civil care trebuie să constituie obiectul — sau unul dintre obiectele — litigiului, iar rezultatul unei astfel de proceduri trebuie să fie direct determinant pentru un astfel de drept, ceea ce în speța de față nu este cazul — cererea de reexaminare fiind un incident procedural care nu vizează fondul pretenției deduse judecării instanței.

De asemenea, nu a putut fi primită nici critica autorului excepției potrivit căreia modul de soluționare a cererii de reexaminare determină o restrângere nejustificată a dreptului la o cale efectivă de atac, aducându-se astfel atingere art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât cererea de reexaminare este o verificare judiciară efectivă, fiind analizate pe fond legalitatea și temeinicia sancțiunii amenzii și elemente necunoscute la momentul aplicării acesteia.

Cu privire la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate referitor la situația întâlnită în practică în care judecătorul care a aplicat amenda soluționează și cererea de reexaminare, Curtea a reținut că modul de aplicare de către instanțe a normei legale criticate nu constituie o veritabilă critică de neconstituționalitate.

Curtea a mai apreciat că soluționarea cererii de reexaminare de către aceeași instanță care a aplicat amenda și care a fost investită cu soluționarea fondului litigiului, dar în complete cu compunere diferită, nu este de natură a susține critica de neconstituționalitate, legiuitorul prin aceasta nu a înțeles să limiteze accesul la justiție sau dreptul la apărare, ci să asigure valorificarea în condiții egale a acestor drepturi constituționale. Exercițarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru juridic, stabilit de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, de natură a preveni eventualele abuzuri și tergiversarea soluționării cauzelor deduse judecării.

Curtea a mai constatat că în Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, cod care a intrat în vigoare, pentru cea mai mare parte a dispozițiilor sale, la data de 15 februarie 2013, legiuitorul a simțit nevoia limpezirii textului de lege și a prevăzut în alin. (3) al art. 191 că, „*În toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea.*”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în această decizie își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (l) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Bucurică, prin mandatar Gheorghe Tănase, în Dosarul nr. 3.914/120/2012 al Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și constată că dispozițiile art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă din 1865 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 6 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 145

din 18 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași, în numele membrului de sindicat Eliza Ilie, în Dosarul nr. 2.614/99/2013 al Tribunalului Iași — Secția I civilă și care constituie obiectul Dosarului nr. 550D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Sentința civilă nr. 2.513 din 26 iunie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 2.614/99/2013, **Tribunalul Iași — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ**, excepție ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași, în numele membrului de sindicat Eliza Ilie, într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea cererii de obligare a Colegiului Administrativ Iași la calcularea și plata diferențelor de drepturi salariale rezultate din neacordarea sporului de 15% pentru titlul științific de doctor, începând cu data de 1 ianuarie 2010.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile de lege criticate contravin principiului egalității în drepturi și al nediscriminării, întrucât creează o diferență de tratament juridic între cadrele didactice care au obținut titlul științific de doctor anterior datei de 31 decembrie 2009 și cele care au obținut titlul ulterior acestei date, în sensul că beneficiul

sporului aferent acestui titlu este acordat numai primei categorii de personal. Or, ambele categorii de cadre didactice au titlul științific de doctor, astfel încât consumul nervos, suprasolicitarea neuropsihică și efortul psihic depus sunt aceleași. Se arată că, deși ambele categorii de personal au titlul științific de doctor și prestează activitatea didactică la un nivel superior, tratamentul juridic în privința recompensării efortului psihic și calității superioare a actului educațional este diferit, uneia acordându-i-se sporul pentru titlul științific de doctor, alteleia nu. În opinia autorului excepției, data obținerii titlului, în funcție de care se face diferențierea, nu reprezintă un criteriu obiectiv care să justifice tratamentul juridic diferențiat. Invocă, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 1.615 din 20 decembrie 2011 și susține, totodată, că, prin neplata dreptului aferent titlului științific de doctor cadrelor didactice din învățământul preuniversitar care au dobândit acest titlu ulterior datei de 31 decembrie 2009, se instituie o restrângere a exercițiului drepturilor economice și sociale ale salariaților în cauză.

Tribunalul Iași — Secția I civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale contestate nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție și nici pe cele ale art. 1 alin. (5) și art. 20 alin. (1) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 10 mai 2011, care au următorul conținut: „*Persoanele care la data de 31 decembrie 2009 beneficiau de un spor pentru titlul științific de doctor beneficiază de o compensație tranzitorie calculată prin aplicarea procentului de 15% la salariul de bază stabilit potrivit prezentului capitol, calculat ca sumă între lit. A, B, C, D, E ale art. 3.*”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat încalcă prevederile din Legea fundamentală cuprinse la art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și art. 20 alin. (1) referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 14 referitor la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la aceeași convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că textul de lege ce formează obiectul acesteia a mai fost supus controlului de constituționalitate, fiind analizat din perspectiva unor critici similare. Prin mai multe decizii, Curtea a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate. Este vorba despre Decizia nr. 329 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 14 august 2013, Decizia nr. 337 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 673 din 1 noiembrie 2013, Decizia nr. 418 din 15 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 778 din 12 decembrie 2013, Decizia nr. 429 din 24 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 767 din 9 decembrie 2013, Decizia nr. 432 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 791 din 17 decembrie 2013, Decizia nr. 488 din 21 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 92 din 6 februarie 2014, și Decizia nr. 496 din 5 decembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 61 din 24 ianuarie 2014.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție, și că legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, precum și premii periodice ori alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula.

De asemenea, Curtea a reținut că sporul pentru titlul științific de doctor a fost eliminat începând cu data de 1 ianuarie 2010, potrivit Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 762 din 9 noiembrie 2009. Faptul că sumele de bani aferente sporului pentru titlul științific de doctor au fost menținute în continuare sub forma unei sume compensatorii cu caracter tranzitoriu pentru persoanele care îl aveau în plată la data de 31 decembrie 2009 nu vizează existența sau inexistența sporului, ci reprezintă o măsură tranzitorie până la intrarea în vigoare, în totalitate, a prevederilor Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 877 din 28 decembrie 2010, lege în care nu se regăsește acest spor.

Prin urmare, Curtea a statuat că este de competența legiuitorului eliminarea sau, din contră, acordarea drepturilor salariale suplimentare, fără ca aceasta să aibă relevanță constituțională.

În același timp, Curtea a constatat că prevederile art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 nu viza situația autorilor acelor excepții, ci situația acelor persoane care aveau în plată, la data de 31 decembrie 2009, sporul pentru titlul științific de doctor, observație valabilă și în cazul autorului prezentei excepții.

Așa fiind, Curtea a statuat că admiterea excepției ar echivala cu subrogarea sa legiuitorului și intervenția în sfera de competență exclusivă a acestuia, în sensul acordării sporului, încălcându-se, astfel, prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, care consacră rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, precum și art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia instanța de contencios constituțional „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”.

În fine, Curtea a mai observat că, chiar dacă ar constata neconstituționalitatea art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 sub aspectul invocat, acest lucru nu ar avea ca efect acordarea sporului pentru titlul științific de doctor pentru persoanele care au obținut acest titlu începând cu 1 ianuarie 2010, ci eliminarea din indemnizația de încadrare brută lunară a sumei compensatorii cu caracter tranzitoriu de care beneficiază alți cetățeni.

Neintervenind elemente noi, considerentele și soluția pronunțate cu acel prilej își mențin valabilitatea și în ce privește cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ, excepție ridicată de Uniunea Sindicatelor Libere din Învățământul Preuniversitar Iași, în numele membrului de sindicat Eliza Ilie, în Dosarul nr. 2.614/99/2013 al Tribunalului Iași — Secția I civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția I civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

OPINIE SEPARATĂ

În dezacord cu soluția adoptată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 145 din 18 martie 2014, considerăm că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din capitolul I al anexei nr. 5 la Legea nr. 63/2011 privind încadrarea și salarizarea în anul 2011 a personalului didactic și didactic auxiliar din învățământ trebuia admisă pentru următoarele motive:

Considerăm că prin aceste prevederi se aduce atingere principiului egalității consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituția României.

1. Prin articolul criticat pe cale de excepție se înlătură posibilitatea de a obține sporul de doctorat pentru personalele care obțin acest titlu după 31 decembrie 2009. Astfel, deși actul normativ apare în Monitorul Oficial al României, Partea I, abia în 10 mai 2011, perioada de referință este 31 decembrie 2009, fără a exista un criteriu obiectiv pentru care a fost aleasă această soluție legislativă.

Or, astfel cum s-a reținut în Decizia nr. 1/1994 a Plenului Curții Constituționale privind liberul acces la justiție al persoanelor în apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, s-a statuat că principiul egalității „nu exclude ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu **poate fi doar expresia aprecierii exclusive** a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice”.

Or, în acest caz, în măsura în care persoanele care erau încadrate și care au obținut titlul de doctor după 1 ianuarie 2010 sunt excluse de la acordarea compensației tranzitorii, norma instituită este una discriminatorie. Aceasta deoarece nu există un motiv rezonabil pentru care legiuitorul a făcut această diferențiere, dreptul la muncă (prin componenta sa esențială, dreptul la salariu) fiind în mod egal protejat indiferent de intențiile viitoare ale legiuitorului de a schimba reglementările în materie de salarizare.

Astfel, susținerile Guvernului, în sensul că niciun spor salarial nu face parte din dreptul la salariu, nu pot fi primite.

Este adevărat că în bogata jurisprudență a Curții Constituționale în acest domeniu (de exemplu, deciziile nr. 108/2006, nr. 693/2006, nr. 728/2006, nr. 207/2009, nr. 337/2009, nr. 487/2009, nr. 243/2010, nr. 1.250/2010, nr. 1.280/2010, nr. 1.601/2010, nr. 1.615/2011) s-a reținut că legiuitorul are deplină competență „să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, **pe care le poate** diferenția în funcție de categoriile de personal cărora **se acordă**, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula”, dar toate aceste sporuri trebuie să fie acordate în mod nediscriminatoriu, dar diferențiat în funcție de criterii obiective. Astfel, toate componentele fixe, stabile, ale salariului, care se acordă pentru îndeplinirea unor condiții obiective (indemnizații, sporuri) trebuie să aibă în vedere criterii nediscriminatorii. De aceea, dacă pentru premii, stimulente sau alte forme de recompensă se poate accepta ideea ca ar putea fi acordate diferit, de la un salariat la altul (de exemplu, în funcție de devotamentul față de activitatea desfășurată, de modalitatea efectivă în care își îndeplinește atribuțiile de serviciu), discreționar uneori (dar în niciun caz nici acestea nu se pot acorda abuziv), pentru sporurile legal acordate (de exemplu: spor de toxicitate, de doctorat, de vechime etc.) și care au la bază criterii legale obiective de acordare, acestea trebuie să fie reglementate nediscriminatoriu, eventual diferențiat pe categorii profesionale ori după condițiile de muncă.

Or, în cazul de față se constată că, deși este vorba despre persoane din aceeași categorie profesională (personal din

învățământ) care are aceleași studii (studii doctorale) și care desfășoară aceeași activitate (activitate didactică), atribuțiile din fișa postului fiind identice, legiuitorul instituie un regim juridic diferit de salarizare. Deși este evident că salarizarea personalului din sistemul public poate (și chiar trebuie) fi diferențiată de legiuitor (în funcție de categoria profesională, de atribuțiile legale ori de responsabilitățile cu care persoana este investită, de poziția în sistemul public a funcției pe care o ocupă), totuși, nu poate fi primită ideea că o persoană poate fi salarizată diferit în funcție de momentul la care legiuitorul a intervenit și a schimbat sistemul de salarizare, prin intermediul unor norme tranzitorii.

Desigur, măsurile tranzitorii pentru conservarea unor drepturi pentru personalul aflat la un moment dat în anumite funcții este un demers legislativ perfect justificat, dar măsura criticată se referă inclusiv la persoane care se aflau încadrate în sistemul de învățământ la momentul schimbării sistemului și care nu se află în culpă pentru faptul că nu obținuseră până la momentul apariției legii acest titlu științific.

Astfel fiind, dacă este evident că sistemul de salarizare în sistemul public poate fi modificat de-a lungul timpului și că măsurile de conservare a drepturilor câștigate sunt perfect admisibile în cadrul unor astfel de modificări, este totuși discriminatorie o normă care tratează diferit salariații aflați în același tip de funcții la momentul schimbării sistemului, care suportă un regim juridic diferențiat, deși se află în aceeași situație, fiind deja încadrați în sistem, pe poziții de egalitate juridică cu cei care au obținut titlul de doctor cu doar o zi înainte de data de referință.

2. Susținerea Guvernului în sensul că „prevederile legale criticate nu vizează situația autorului excepției, ci situația acelor persoane care aveau în plată la 31 decembrie 2009 sporul pentru titlul științific de doctor” și că „a accepta susținerile autorului excepției în sensul acordării sporului și pentru persoanele care au dobândit titlul științific de doctor ulterior datei de 31 decembrie 2009 ar echivala cu subrogarea Curții Constituționale în sfera de competență a legiuitorului, încălcându-se astfel art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992”, excepția fiind pentru aceste motive inadmisibilă, nu poate fi primită.

Astfel, este evident că orice măsură legislativă care generează discriminare în funcție de diferite criterii, mai exact care tratează diferit persoane aflate în aceeași situație și prin care sunt afectate drepturile fundamentale, se materializează în mod similar celei criticate în prezenta cauză. Pe de o parte, este imposibil de imaginat cum ar putea persoana avantajată să critice actul pretins discriminatoriu în fața instanței de judecată și care ar fi interesul acesteia la promovarea unei astfel de acțiuni. Pe de altă parte nu este de imaginat nici cum ar putea fi pronunțată o decizie în această materie astfel încât Curtea, declarând neconstituționalitatea dispoziției discriminatorii, să nu „repare” o omisiune a legiuitorului pentru o categorie de persoane. Altfel spus, a accepta opinia Guvernului ar echivala cu recunoașterea imposibilității Curții de a se pronunța în vreun fel în legătură cu dispoziții legale care dau naștere unei discriminări, știut fiind faptul că discriminarea apare tocmai prin acest mecanism de avantajare a unor persoane în raport cu altele. În acest mod, niciodată persoana dezavantajată nu va fi cuprinsă în ipoteza normei. Modalitatea de soluționare a discriminării rămâne la latitudinea legiuitorului, iar până la intervenția acestuia norma va produce efecte în privința tuturor destinatarilor (în virtutea actului respectiv), dar și în a celor aflați în aceeași situație, în virtutea deciziei Curții, care nu legiferează, ci are rolul de reparare a omisiunii neconstituționale de legiferare.

3. Nici susținerea Guvernului în sensul ca această diferență este doar o situație de tranziție, până la intrarea în vigoare în totalitate a Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, nu poate fi primită în susținerea constituționalității textului criticat.

Aceasta deoarece, pe de o parte, legea invocată nu are un termen concret de intrare în vigoare, momentul producerii efectelor sale depinzând de o reglementare ulterioară (ceea ce pune în discuție inclusiv previzibilitatea acestei legi), iar pe de altă parte nu prezintă relevanță pentru constituționalitatea normei perioada de activitate a sa. Astfel, atât normele temporare, cât și cele permanente trebuie să respecte în

totalitate dispozițiile constituționale, iar faptul că o discriminare va fi înlăturată în viitor nu este de natură să salveze actul de viciu de neconstituționalitate.

Astfel de derapaje discreționare ale legiuitorului trebuie sancționate de Curtea Constituțională garantul supremației Constituției, drepturile fundamentale și protejarea lor în mod egal fiind piloni de bază ai democrației constituționale.

Având în vedere cele de mai sus, textul este neconstituțional în măsura în care compensația tranzitorie nu se acordă și persoanelor care, fiind încadrate în aceleași funcții înainte de 1 ianuarie 2010, au obținut titlul de doctor ulterior acestei date.

Judecător,

Prof. univ. dr. **Mona-Maria Pivniceru**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 176

din 26 martie 2014

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Toni Greblă	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Victor Văduva în Dosarul nr. 3.718/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 33D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 20 martie 2014, în prezența reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea, în conformitate cu dispozițiile art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a amânat pronunțarea pentru data de 25 martie 2014, când, având în vedere imposibilitatea constituirii completului, a amânat pronunțarea pentru data de 26 martie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din data de 14 noiembrie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 3.718/1/2013, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, excepție ridicată de Victor Văduva cu ocazia soluționării unei contestații formulate împotriva Hotărârii Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a respins propunerea de delegare a autorului excepției în funcția de președinte al Secției pentru cauze penale din cadrul Judecătoriei Constanța.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul criticat este neconstituțional, întrucât face posibilă promovarea în funcții de conducere, în condiții mai facile, a magistraților foști avocați, față de magistrații care au avut alte profesii dintre cele prevăzute de dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 înainte de a accede în magistratură. În continuare face referire la Decizia Curții Constituționale nr. 785/2009, considerând că argumentele ce au dus la admiterea excepției în acea speță se aplică *mutatis mutandis* și speței actuale.

5. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal**, fundamentându-și opinia pe motivele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 785/2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Dispozițiile criticate constituie o încălcare a principiului egalității și nediscriminării, prin instituirea unui tratament diferențiat unor cazuri egale, în lipsa unei justificări obiective și rezonabile, și contravin dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului,

pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Avocatul Poporului** arată că legiuitorul nu are constrângeri de rang constituțional în stabilirea soluției legislative privind numirea judecătorilor sau procurorilor în funcțiile de conducere. Astfel, acesta este în drept să stabilească o serie de condiții necesare pentru numirea într-o funcție de conducere, în condițiile în care exercitarea unei funcții de conducere nu este un drept fundamental. Intenția legiuitorului a fost aceea de a realiza o distincție între momentul admiterii în magistratura și cel al numirii într-o funcție de conducere. Apreciază că, în realitate, autorul excepției urmărește completarea dispoziției criticate din Legea nr. 303/2004, prin recunoașterea la calculul vechimii necesare pentru numirea în funcții de conducere a tuturor profesiilor avute în vedere la calculul vechimii necesare pentru admiterea în magistratură, ceea ce, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, este inadmisibil, întrucât Curtea se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu care a fost sesizată, neputându-le modifica sau completa.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu următorul conținut: „*La calcularea vechimii prevăzute la alin. (1) se ia în considerare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat.*”

11. În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că atât autorul acesteia, cât și Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal își fundamentează opiniile, în sensul neconstituționalității dispozițiilor criticate, pe motivele reținute de instanța de contencios constituțional în Decizia nr. 785 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 15 iunie 2009, prin care s-a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Astfel, Curtea apreciază că este necesară o analiză comparativă a celor două situații pentru a stabili dacă cele reținute în decizia menționată se aplică *mutatis mutandis* și în cauza dedusă controlului de constituționalitate.

13. Curtea remarcă că dispozițiile art. 44 din Legea nr. 303/2004 reglementează condițiile de participare la

concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare, stabilind vechimea necesară în funcția de judecător sau procuror pe care candidatul trebuie să o aibă pentru a putea participa la concurs.

14. Totodată, în ceea ce privește dispozițiile art. 50 din Legea nr. 303/2004, criticate în cauza de față, Curtea reține că acestea reglementează condițiile pentru numirea în funcții de conducere, stabilind vechimea necesară în funcția de judecător sau procuror pe care candidatul trebuie să o aibă pentru a putea fi numit.

15. Curtea observă că pentru ambele situații se prevede că la calculul vechimii necesare se ia în considerare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat, textul de referință în ceea ce privește concursul de promovare la instanțele sau parchetele imediat superioare — art. 44 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 — fiind declarat neconstituțional.

16. Curtea constată că cele două situații sunt similare, considerentele reținute de Curtea Constituțională în decizia anterior menționată aplicându-se *mutatis mutandis* și în cauza de față.

17. Cu acel prilej, Curtea a reținut, în esență, că în ceea ce privește condițiile ce trebuie îndeplinite pentru a accede la funcția de judecător sau procuror la instanțele sau parchetele superioare se instituie un privilegiu în favoarea celor care au fost avocați, în detrimentul tuturor celorlalți.

18. Ținând cont de faptul că, la momentul înscrierii la concursul de admitere în magistratură, toți candidații au fost considerați egali sub aspectul profesiei și al vechimii necesare potrivit art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, este inechitabilă oferirea unui asemenea tratament privilegiat la un moment ulterior unei anumite categorii de magistrați.

19. Nimic nu justifică apariția unei diferențieri între cele două momente din cariera unui magistrat, respectiv momentul admiterii în magistratură și cel al promovării. De vreme ce au fost declarați admiși la concursul de admitere în magistratură, nu se poate presupune decât că toți magistrații, indiferent de funcția în domeniul juridic pe care au avut-o anterior, au evoluat și s-au perfecționat în cadrul unor repere profesionale similare, neexistând niciun motiv pentru conferirea unei mai mari îndreptățiri la promovarea la instanțele sau parchetele superioare unei anumite categorii, între magistrați, pe parcursul dezvoltării profesionale, nu pot exista decât eventuale discrepante generate de gradul individual de pregătire, nicidecum de împrejurări particulare, anterioare admiterii în magistratură.

20. Diferențierea nu se poate justifica nici pe considerentul că activitatea pe care o desfășoară avocații este mai apropiată de cea pe care o desfășoară judecătorii și procurorii. Același lucru se poate spune și despre alte categorii de juriști, printre cele mai sugestive exemple în acest sens fiind asistenții judiciari (care participă alături de judecători în completele care soluționează litigiile de muncă), grefierii cu studii superioare juridice (care sunt auxiliari ai justiției, fiind îndeaproape implicați în partea procedurală a activității jurisdicționale) ori magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție (care au un statut foarte asemănător judecătorilor, condițiile generale de numire a lor fiind cele prevăzute pentru funcția de judecător și procuror, iar dispozițiile Legii nr. 303/2004 privind incompatibilitățile și interdicțiile, formarea profesională continuă și evaluarea periodică, drepturile și îndatoririle, precum și răspunderea

disciplinară a judecătorilor și procurorilor aplicându-se în mod corespunzător și acestora).

21. Este de asemenea adevărat că tipul de activitate desfășurată anterior admiterii în magistratură de alte categorii de juriști, cum ar fi, spre exemplu, persoanele care au îndeplinit funcții de specialitate juridică în aparatul Parlamentului ori al Administrației Prezidențiale, este greu să fie asimilat cu activitatea jurisdicțională și, implicit, vechimea în astfel de funcții să fie asimilată vechimii în magistratură necesară pentru înscrierea la concursul de promovare la instanțele sau parchetele superioare.

22. Tocmai de aceea soluția pentru îndepărtarea stării de neconstituționalitate rezultată din condițiile diferențiate pe criteriul funcției anterior deținute, prevăzute de textul de lege criticat, nu poate fi decât constatarea existenței unei inegalități, contrare prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție.

23. Având în vedere că cele statuate prin Decizia nr. 785 din 12 mai 2009 se aplică *mutatis mutandis* și în cauza dedusă controlului de constituționalitate, pentru aceleași considerente, Curtea urmează să admită excepția și să constate neconstituționalitatea dispozițiilor art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

24. Distinct de cele reținute în decizia menționată, Curtea constată că art. 50 alin. (1) din Legea nr. 303/2004 enunță principiul potrivit căruia pentru numirea într-o funcție de conducere persoana interesată trebuie să fi îndeplinit funcția de judecător sau procuror pentru o anumită perioadă, aceasta fiind echivalentul vechimii efective în magistratură. Curtea observă că, deși vocația pentru accederea într-o funcție de conducere este condiționată de calitatea efectivă de judecător sau procuror pe care persoana interesată trebuie să o fi avut în perioadele stabilite de lege, alin. (2) al art. 50 din Legea nr. 303/2004 derogă de la această regulă, incluzând în calculul

vechimii necesare și perioada în care judecătorul sau procurorul a fost avocat.

25. În continuare, Curtea observă că, din perspectiva vechimii necesare pentru numirea într-o funcție de conducere, situația persoanelor care au dobândit vechime într-o funcție de magistrat — judecător sau procuror — este diferită față de cea a celor care au realizat vechime în alte funcții cu profil juridic și care, la data concursului, nu au realizat încă vechimea efectivă în funcția de judecător sau procuror.

26. Curtea constată că în jurisprudența sa a stabilit, de principiu, că legiuitorul este liber să instituie condiții pentru ocuparea unor funcții sau exercitarea unor profesii (a se vedea Decizia nr. 545 din 7 decembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 25 ianuarie 2005). Însă, din momentul în care legiuitorul înțelege să introducă o excepție de la aceste condiții, fără respectarea exigențelor constituționale, se creează premisele discriminării între persoanele care, deși se găsesc în situații obiectiv identice, beneficiază de un tratament juridic diferit, ceea ce contravine prevederilor art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

27. Din această perspectivă, Curtea observă că, în cazul de față, discriminarea rezultă doar din instituirea unui privilegiu în favoarea celor care au fost avocați, prin luarea în considerare a vechimii în această funcție, excluzând alte funcții care, potrivit art. 33 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, au fost luate în considerare pentru admiterea în magistratură.

28. Având în vedere cele expuse, Curtea apreciază că legiuitorul are, potrivit art. 61 alin. (1) și art. 147 alin. (1) din Constituție, atât dreptul, cât și obligația de a edicta reglementările necesare remedierii situației discriminatorii create de textul criticat.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Victor Văduva în Dosarul nr. 3.718/1/2013 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 50 alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal, celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 martie 2014.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea unor reprezentanți ai statului în Consiliul de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate**

Având în vedere propunerea ministrului sănătății, formulată prin Adresa nr. N.B./2.584 din 6 mai 2014,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 276 alin. (1) lit. a) și alin. (3) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ciprian Bogdan se revocă din calitatea de membru al Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

(2) Începând cu data prevăzută la alin. (1), domnul Alin Costache se numește în calitatea de membru al Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, până la expirarea mandatului în curs, respectiv 13 iulie 2016.

Art. 2. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Costin Iliuță se revocă din calitatea de membru al Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate.

(2) Începând cu data prevăzută la alin. (1), doamna Roxana Mădălina Rotocol se numește în calitatea de membru al Consiliului de administrație al Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, până la expirarea mandatului în curs, respectiv 13 iulie 2016.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 12 mai 2014.
Nr. 199.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea doamnei Georgeta Bratu din funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Georgeta Bratu se eliberează din funcția de secretar de stat la Ministerul Muncii, Familiei, Protecției Sociale și Persoanelor Vârstnice.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru

București, 12 mai 2014.
Nr. 200.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, a funcției publice din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice de către domnul Cristian Robert Boldea**

Având în vedere cererea domnului Cristian Robert Boldea și Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 31.778 din 6 mai 2014, înregistrată la Cabinetul primului-ministru cu nr. 5/2.787 din 6 mai 2014,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, a funcției publice din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice de către domnul Cristian Robert Boldea.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 12 mai 2014.

Nr. 201.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Mihai Gogancea-Vătășoiu în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 18 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 86/2003 privind unele reglementări în domeniul financiar, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 609/2003, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mihai Gogancea-Vătășoiu se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ion Moraru

București, 12 mai 2014.

Nr. 202.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind prelungirea detașării, începând cu data de
1 iunie 2014, a doamnei Romfeld Mária Magdolna, inspector
guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului,
în funcția publică vacantă de director general al Direcției
generale administrație publică locală din cadrul aparatului
propriu al Consiliului Județean Harghita**

Având în vedere solicitarea Consiliului Județean Harghita, formulată prin Adresa nr. 9.157 din 29 aprilie 2014, privind prelungirea detașării doamnei Romfeld Mária Magdolna, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, în funcția publică vacantă de director general al Direcției generale administrație publică locală din cadrul aparatului propriu al Consiliului Județean Harghita, înregistrată cu nr. 20/6.011/I.M. din 5 mai 2014, precum și acordul scris al doamnei Romfeld Mária Magdolna cu privire la prelungirea detașării,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 89 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 1 iunie 2014, doamnei Romfeld Mária Magdolna, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, i se prelungește detașarea în funcția publică vacantă de director general al Direcției generale administrație publică locală din cadrul aparatului propriu al Consiliului Județean Harghita pe o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU

VICTOR-VIOREL PONTA Contrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Ion Moraru București, 12 mai 2014.
Nr. 203.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 805781